

Arrest

nr. 70 418 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DEPOVERE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, moslim van Roma-origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Stari Trg gelegen in de gemeente Mitrovica. Tijdens de oorlog in 1999 vielen de Albanezen een viertal keer binnen in de woning van uw vader in Stari Trg, waar u samen met uw vrouw B. N. (...) (OV X) en uw dochter verbleef. Ze deelden jullie mee dat jullie geen rust zouden vinden in de

Kosovaarse gebieden. Tijdens de laatste inval in jullie huis hebben de Albanezen de arm van uw vrouw gebroken en zijn jullie gevlucht naar de broer van uw vader in Prvi Tunel. Daar werd u aangesproken door Albanezen die zeiden dat u zich op hun hoofdkwartier moest komen aanmelden om te vechten tegen de Serviërs. U had echter gehoord dat er twee Roma in dat hoofdkwartier waren vermoord nadat ze een gelijkaardig verzoek hadden ontvangen, waardoor u zich er nooit bent gaan aanmelden. Toen er vier dagen later ook vuurgevechten in Prvi Tunel plaatsvonden, vluchtte u met uw gezin naar Vucitrn. Toen de huizen daar in brand werden gestoken, werden jullie opgevangen door troepen van KFOR (Kosovo Force) die jullie onderbrachten in een oude legerkazerne in Leposavic. Daar moesten u en uw gezin in een bijzonder kleine ruimte samenleven met uw ouders en uw broers en zussen. Omdat het erg moeilijk samenwonen was in zo'n krappe ruimte en omdat jullie in Leposavic werden beledigd, verliet u die stad samen met uw vrouw en kind in 2002 en vestigden jullie zich in de stad Pozarevac, gelegen in Servië. Omdat uw dochter er op school werd gepest en bebloed naar huis kwam nadat Servische kinderen haar hadden aangevallen en omdat jullie er werden beledigd, verlieten jullie Pozarevac omstreeks 2005 en gingen jullie naar Novi Sad, eveneens gelegen in Servië. Omdat u er in Novi Sad niet meer in slaagde om uw gezin te onderhouden door ijzer en metaal te verzamelen, gingen jullie zich in 2008 opnieuw vestigen bij uw ouders in Leposavic. In die gemeente zijn uw ouders M. (...) en H. B. (...), uw 2 broers N. (...) en H. B. (...) en uw 3 zussen H. (...), B. (...) en B. B. (...) allen geregistreerd. Omdat de levensomstandigheden in het kamp in Leposavic bijzonder armoedig waren, de KFOR in Kosovo minder aanwezig was dan voorheen en u geen vertrouwen had in Serviërs of Albanezen, besloot u samen met uw gezin Kosovo te verlaten. Op 23 februari 2010 nam u de bus naar Novi Sad. Van daaruit werden jullie in een bestelwagen naar Wenen gebracht, waar jullie de trein namen naar België. Op 24 februari 2010 kwamen jullie in België aan, waar u een dag later asiel aanvraagde. U bent in het bezit van een diploma van het lager onderwijs, een Kosovaarse geboorteakte afgegeven in Mitrovica op 25/02/2010, een geboorteakte afgegeven via het dislocated registry office van Mitrovica in Kraljevo op 03/12/2009, een ongedateerd document ter vervanging voor uw identiteitskaart, een Servisch nationaliteitsbewijs afgegeven op 26/08/2009, een vluchtelingenkaart afgegeven op 16/03/2000, de lidkaart van uw vrouw van de Roman National Community of Mitrovica District, een verklaring dat uw ouders en hun kinderen in Leposavic wonen, een medisch attest betreffende uw broer N. (...) en uw vader en een overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de Roma, Ashkali en Egyptenaren, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat u betreft, dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Leposavic, Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België in februari 2010. Hoewel u verklaarde sinds de zomer van 2008 opnieuw in Leposavic te hebben gewoond (gehoorverslag II CGVS, p. 15), is uw kennis over de huidige situatie in het kamp en de veranderingen die er zich tijdens de jaren voor uw vertrek hebben afgespeeld uiterst gebrekkig.

Zo beweerde u dat bij uw terugkeer in Leposavic enkel de organisaties UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) en UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) in het kamp actief waren (gehoorverslag II CGVS, p. 15). U had nog nooit gehoord van de NGO Action by Churches Together/Norwegian Church Aid (ACT/NCA) of van het Kosovo Agency for Advocacy and Development (KAAD). Evenmin kon u vertellen uit welke landen de organisaties die hulp boden in het kamp afkomstig waren, omdat u geen contact had met die organisaties (gehoorverslag II CGVS, p. 15 - 16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de leiding van het kamp sinds juli 2002 in handen was van de Noorse NGO ACT/NCA en dat deze begin 2009 werd overgedragen aan de Kosovaarse organisatie KAAD. In 2008 hielp de Norwegian Refugee Council met het management van het kamp en de Danish Refugee Council met de opbouw van huizen. Het is dan ook vreemd dat u, die verklaarde sinds de zomer van 2008 in het Romakamp in Leposavic te hebben gewoond (gehoorverslag II CGVS, p. 15), nog nooit van deze organisaties hebt gehoord.

Op de vraag of er belangrijke gebeurtenissen waren die u zich herinnerde tijdens uw laatste verblijf in Leposavic, antwoordde u dat er een kleine opslagruimte in brand was gevlogen in het kamp (gehoorverslag II CGVS, p. 15). U noch uw partner (gehoorverslag partner II CGVS, p. 7) kon

echter iets vertellen over de loodvergiftiging die het kamp in Leposavic, alsook andere Romakampen in het noorden van Kosovo, meer bepaald in Noord-Mitrovica, heeft getroffen. U beweerde zelfs dat er geen loodvergiftiging, maar een luizenepidemie was uitgebroken in het kamp. KFOR (Kosovo Force) zou het kamp toen gedesinfecteerd hebben, waardoor veel mensen last hebben gekregen van huidirritaties (gehoorverslag II CGVS, p. 15 - 16). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt nochtans dat er in oktober 2008 op verzoek van de Romaleiders bloedstalen werden genomen van de kinderen in de Romakampen in Cesmin Lug, Osterode en Leposavic om hen te testen op eventuele loodvergiftiging als gevolg van zware vervuiling veroorzaakt door de nabijheid van de Trepça mijnen. Om dezelfde reden werden er in die kampen ook al bloedstalen genomen door de World Health Organization (WHO) in 2004, 2005 en 2006. Aangezien u verklaarde sinds de zomer van 2008 in het kamp te hebben gewoond (gehoorverslag II CGVS, p. 15), kan worden aangenomen dat een dergelijke gebeurtenis niet onopgemerkt aan u en uw partner is voorbijgegaan of dat jullie hier op zijn minst iets over zouden hebben gehoord.

Verder verklaarde u dat er bij uw aankomst in het kamp in 2008 nog zo'n 20 of 30 personen leefden die afkomstig waren uit een tiental gezinnen (gehoorverslag II CGVS, p. 15). Uw partner verklaarde daarentegen dat toen jullie in 2008 in Leposavic aankwamen er toen heel veel mensen waren en er zeker 50 gezinnen in het kamp woonden (gehoorverslag partner II CGVS, p. 4). Toen deze vraag u even later opnieuw werd gesteld, zei u dat u eigenlijk 20 gezinnen bedoelde, maar dat u zich vergist had omdat u twijfelde of wij het over personen of gezinnen hadden (gehoorverslag CGVS II, p. 17). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk aangezien u uitdrukkelijk werd gevraagd of u het had over 10 gezinnen die samen uit 20 tot 30 personen bestonden (gehoorverslag CGVS II, p. 15). Bovendien blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat het vluchtelingenkamp in Leposavic in februari 2008 nog 162 bewoners telde en in juni 2009 nog 130. Door het grote verschil tussen het door u opgegeven aantal vluchtelingen en het reële aantal vluchtelingen in het kamp, komt de geloofwaardigheid van uw recent verblijf in Leposavic nog meer in het gedrang.

Verder beweerde zowel u als uw partner dat er geen enkel kind uit het Romakamp naar de voornamelijk door Serviërs bevolkte school in Leposavic ging (gehoorverslag II CGSV, p. 14 / gehoorverslag partner II CGVS, p. 6). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Romakinderen wel degelijk naar dezelfde Servische scholen gaan als de lokale kinderen in Leposavic.

Tevens bent u of uw partner niet in het bezit van enig document waaruit uw verblijf in Leposavic voor uw komst naar België blijkt. Aanvankelijk verklaarde u dat u zich na uw terugkeer naar Leposavic had ingeschreven in de gemeente (gehoorverslag II CGVS, p. 10). Toen u er mee geconfronteerd werd dat uw ouders, uw twee broers en drie zussen wel in Leposavic geregistreerd zijn en u niet, verklaarde u echter dat u zich na uw verblijf in Servië waarschijnlijk niet meer had geregistreerd, omdat u van mening was dat u zich maar één keer kunt registreren (gehoorverslag II CGVS, p.11). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk daar uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat alle bewoners van het Romakamp in Leposavic geregistreerd werden. Eerst werden ze ingeschreven als ontheemde bij de SUP (Servische gemeente) en de personen die niet over documenten beschikten, werden nadien met de hulp van het UNHCR en het CRPK (Civil Rights Program Kosovo) geregistreerd.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Leposavic/Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België in februari 2010.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat uw vrees niet meer actueel is en in het licht van de huidige objectieve situatie in Kosovo niet (langer) gegrond is. U werd tijdens de oorlog in 1999 bedreigd door Albanezen die u uit het huis van uw vader hebben verjaagd en de arm van uw vrouw hebben gebroken en door andere Albanezen die u verzochten om met hen tegen de Serviërs te vechten (gehoorverslag CGVS I, p. 15-16 en p. 19). Daarnaast vertrok u in 2002 naar Servië omdat u werd beledigd in Leposavic (gehoorverslag CGVS I, p. 16). Tenslotte meent u dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo steeds in het Servische gedeelte van Kosovo moet blijven wonen omdat er zich geen enkele Albanees in dat gebied bevindt en er enkel Serviërs en Roma zijn (gehoorverslag CGVS I, p. 18). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Leposavic en Mitrovica wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen

beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten; ze reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Bovendien blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten; met name uw geboorteaktes, een vervangingsdocument voor uw identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een vluchtelingenkaart en uw diploma van het lager onderwijs, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en die van uw gezin worden immers niet onmiddellijk betwist. Het attest waaruit blijkt dat uw ouders en hun kinderen in Leposavic wonen, de overlijdensakte van uw vader en de medische attesten van uw broer N. (...) en uw vader geven geen informatie over uw persoonlijke situatie en werpen aldus geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, moslim van Roma-origine te zijn en afkomstig te zijn uit de gemeente Mitrovica in Kosovo. Tijdens de oorlog in 1999 vielen de Albanezen een viertal keer binnen in de woning van uw schoonvader in het dorp Stari Trg waar u samen met uw man B. A. (...) (OV 6.585.657) en uw dochter verbleef. Tijdens die invallen zeiden de Albanezen dat jullie geen rust zouden vinden in de Kosovaarse gebieden. Tijdens hun laatste inval in jullie huis hebben de Albanezen uw arm gebroken en zijn jullie gevlucht naar de oom van uw man in Prvi Tunel. Toen er vier dagen later ook daar vuurgevechten plaatsvonden, vluchtte u met uw gezin naar Vucitrn. Toen de huizen daar in brand werden gestoken, werden jullie opgevangen door de troepen van KFOR (Kosovo Force) die jullie onderbrachten in oude legerkazerne in Leposavic. Daar moesten u en uw gezin in een bijzonder kleine ruimte samenleven met de ouders en de broers en zussen van man. U voelde zich soms nerveus door de feiten die jullie hadden meegemaakt tijdens de oorlog. Omdat het erg moeilijk samenwonen was in zo'n krappe ruimte, verliet u Leposavic samen met uw man en kind in 2002 en vestigden jullie zich in de stad Pozarevac, gelegen in Servië. Omdat uw dochter er op school werd gepest en bebloed naar huis kwam nadat Servische kinderen haar hadden aangevallen en omdat uw man er geen werk meer vond, verlieten jullie Pozarevac omstreeks 2005 en gingen jullie naar Novi Sad, eveneens gelegen in Servië. Toen uw man er in Novi Sad niet meer in slaagde om uw gezin te onderhouden door ijzer en metaal te verzamelen, gingen jullie zich in 2008 opnieuw vestigen bij zijn ouders in Leposavic. In die gemeente zijn de ouders van uw man, M. (...) en H. B. (...), zijn twee broers N. en H. B. (...) en drie zussen H. (...), B. (...) en B. B. (...) allen geregistreerd. Door de slechte levensomstandigheden in Leposavic, besloot u samen met uw gezin Kosovo te verlaten. Op 23 februari 2010 namen jullie de bus naar Novi Sad. Van daaruit werden jullie in een bestelwagen naar Wenen gebracht, waar jullie de trein namen naar België. Op 24 februari 2010 kwamen jullie in België aan, waar u een dag later asiel aanvraagde. U bent in het bezit van een lidkaart van de Roman National Community of Mitrovica District.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten

kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren), op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat u betreft, dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Leposavic / Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België in februari 2010. Hoewel u verklaarde sinds 2008 opnieuw in Leposavic te hebben gewoond, is uw kennis over de huidige situatie in het kamp en de veranderingen die er zich tijdens de jaren voor uw vertrek hebben afgespeeld uiterst gebrekkig.

Gevraagd naar welke organisaties actief waren in Leposavic toen u er in 2008 terugkeerde, antwoordde u dat KFOR (Kosovo Force) daar toen was. U vermoedde dat ook het Rode Kruis daar toen aanwezig was, maar kon niet vertellen of er nog andere organisaties actief waren. U kon echter niet vertellen uit welke landen de daar aanwezige organisaties afkomstig waren (gehoorverslag II CGVS, p. 5), noch wist u of er een Noorse of Deense organisatie aan het werk was (gehoorverslag II CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de leiding van het kamp sinds juli 2002 in handen was van de Noorse NGO Action by Churches Together/Norwegian Church Aid (ACT/NCA) en dat die begin 2009 werd overgedragen aan de Kosovo Agency for Advocacy and Development (KAAD). Verder hielp in 2008 de Norwegian Refugee Council met het management van het kamp en de Danish Refugee Council hielp met de opbouw van huizen. Het is dan ook vreemd dat u die verklaarde sinds 2008 in het Romakamp van Leposavic te hebben gewoond, geen enkele informatie over deze organisaties kon geven. Gevraagd of er een Romaleider in het kamp was tijdens uw tweede verblijf in Leposavic, antwoordde u dat dit niet het geval was. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt evenwel dat er wel degelijk een Romaleider actief is in Leposavic; een functie die al sedert enkele jaren en nog steeds door S. G. (...) wordt uitgeoefend. Toen u met zijn naam werd geconfronteerd, kon enkel vertellen dat hij een heel belangrijke Roma is die met KFOR en het Rode Kruis samenwerkte (gehoorverslag II CGSV, p. 6 – 7).

Op de vraag of er belangrijke gebeurtenissen waren die u zich herinnerde tijdens uw laatste verblijf in Leposavic, antwoordde u dat er een aantal kleine opslagruimtes in brand waren gevlogen in het kamp (gehoorverslag II CGVS, p. 7). U noch uw partner (gehoorverslag partner II CGVS, p. 15 – 16) kon echter iets vertellen over de loodvergiftiging die het kamp in Leposavic, alsook andere Romakampen in het noorden van Kosovo, meer bepaald in Noord-Mitrovica, heeft getroffen. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt nochtans dat er in oktober 2008 op verzoek van de Romaleiders bloedstalen werden genomen van de kinderen in de Romakampen in Cesmin Lug, Osterode en Leposavic om hen te testen op eventuele loodvergiftiging als gevolg van zware vervuiling veroorzaakt door de nabijheid van de Trepça mijnen. Om dezelfde reden werden er in die kampen ook al bloedstalen genomen door de World Health Organization (WHO) in 2004, 2005 en 2006. Aangezien u verklaarde sinds 2008 in het kamp te hebben gewoond, kan worden aangenomen dat een dergelijke gebeurtenis niet onopgemerkt aan u en uw partner is voorbijgegaan of dat jullie hier op zijn minst iets over zouden hebben gehoord.

Verder beweerde zowel u als uw partner dat er geen enkel kind uit het Romakamp naar de voornamelijk door Serviërs bevolkte school in Leposavic ging (gehoorverslag II CGVS, p. 6 / gehoorverslag partner II CGSV, p. 14). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat Romakinderen wel degelijk naar dezelfde Servische scholen gaan als de lokale kinderen in Leposavic.

Tevens bent u of uw partner niet in het bezit van enig document waaruit uw verblijf in Leposavic voor uw komst naar België blijkt. U verklaarde u niet te hebben geregistreerd in Leposavic toen u daar in 2008 terugkeerde en bij de familie van uw man ging wonen, maar u was hier niet zeker van (gehoorverslag II CGVS, p. 4). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt echter dat alle bewoners van het Romakamp in Leposavic geregistreerd werden. Eerst werden ze ingeschreven als ontheemde bij de SUP (Servische gemeente) en de personen die niet over documenten beschikten, werden nadien met de hulp van het UNHCR en het CRPK (Civil Rights Program Kosovo) geregistreerd. Hierbij dient dan ook nog te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat noch u, noch uw man in Leposavic geregistreerd zijn, maar dit bij uw schoonouders, schoonbroers en schoonzussen wel het geval is.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verblijf in Leposavic/Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België in februari 2010.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat uw vrees niet meer actueel is en in het licht van de huidige objectieve situatie in Kosovo niet (langer) gegrond is. De door u aangehaalde problemen, u

werd tijdens de oorlog in 1999 bedreigd door Albanezen die u uit het huis van uw schoonvader hebben verjaagd en uw arm hebben gebroken (gehoorverslag I CGVS, p. 4), vonden plaats in een erg woelige periode. Daarnaast verklaarde u dat jullie in Leposavic op straat werden gepest en "Roma" werden genoemd en dat u niet naar Kosovo kunt terugkeren omdat u de Albanezen vreest (gehoorverslag II CGVS, p. 7 – 8). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Leposavic en Mitrovica wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten; ze reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Bovendien blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde lidkaart van de Roman National Community of Mitrovica District is niet van aard bovenstaande vaststelling te wijzigen. Deze lidkaart geeft immers geen informatie over uw woon- en/of verblijfplaats voor uw komst naar België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering. In een tweede middel roepen zij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming en ten slotte wederom van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Omwille van hun onderlinge verwevenheid oordeelt de Raad dat beide middelen gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen betreffende de opgeworpen schending van de richtlijn 2004/83/EG louter een vermelding doen van deze richtlijn zonder ook maar één artikel aan te halen dat zou geschonden zijn en derhalve evenmin de wijze aanduiden waarop dit zou geschonden zijn. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormelde richtlijn zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3.1. Verzoekende partijen houden daarnaast vol dat zij gedurende de laatste jaren voor hun vertrek naar België in een kamp in Leposavic verbleven.

Zij wisten weliswaar niet precies welke organisaties er actief waren, maar gelet op het feit dat zij nooit met hen in aanraking kwamen, is dat allerm minst verwonderlijk. Ook de broer van eerste verzoekende partij, wiens verblijf in het kamp niet wordt betwist, is niet op de hoogte van de namen van deze organisaties. Bovendien zijn beide verzoekende partijen analfabeet, hetgeen eveneens verklaart waarom zij niet eenduidig het aantal bewoners van het kamp konden inschatten. Tevens wensen zij erop te wijzen dat eerste verzoekende partij wel de naam van de Romaleider kon meedelen.

Voorts menen verzoekende partijen dat zij niet in het kamp waren toen de loodvergiftiging plaatsvond, maar zij herinneren zich wel dat er bloedstalen werden genomen. De overige door hen meegedeelde belangrijke gebeurtenissen – zoals de brand en de luizenplaag – werden niet eens door verwerende partij geverifieerd.

Wat betreft het schoollopen houden verzoekende partijen vol dat Romakinderen niet naar de Servische school gingen waar de lokale kinderen lessen volgden. De informatie die verwerende partij hieromtrent bezit, stemt niet overeen met hun eigen ervaringen.

In verband met hun registratie benadrukken verzoekende partijen dat zij in 1999 al eens waren geregistreerd in het kamp, zodat zij bij hun terugkeer in 2008 het niet nodig achtten om zich nogmaals in te schrijven. Een registratie was trouwens nergens vereist nu zij vrij het kamp konden binnengaan en verlaten.

Vervolgens onderstrepen verzoekende partijen dat er tot op heden nog steeds veel problemen bestaan in Kosovo, dat de vergelijking kan doorstaan met een tijdbom *“die op ieder moment zal ontploffen”*. Zij betogen dat het feit dat er nog steeds talloze internationale organisaties werkzaam zijn juist illustreert dat de veiligheidssituatie er allerm minst stabiel kan worden genoemd. Onder verwijzing naar allerlei persberichten menen zij dat de veiligheidssituatie er integendeel verslechtert. Een terugkeer is voor hen onmogelijk nu zij opnieuw in de vicieuze cirkel van aanhoudende discriminaties terecht zullen komen, hetgeen ze staven met behulp van enkele rapporten van de Verenigde Naties. Bovendien wonen er nog steeds Albanezen in hun huis in Mitrovica zodat zij niet over een vaste woonplaats beschikken. Zij refereren ten slotte nog aan de heersende rechtsleer betreffende de mogelijkheid tot bescherming in het land van herkomst en zijn van oordeel *“dat zij niet kunnen rekenen op de steun van de Kosovaarse autoriteiten”*.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen hun verweer grotendeels baseren op het volharden in hun verblijf in Leposavic. De Raad wijst er echter op dat het ongeloofwaardig bevinden van hun verblijf in Leposavic een overtollig motief betreft, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekende partijen hebben aldus geen belang bij het aanvoeren ervan.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift vervolgens met documenten komen aandragen die in zeer ruime bewoordingen de veiligheidssituatie in Kosovo aankaarten, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen negens blijkt dat de toestand in Kosovo anno 2011 honderd procent bevredigend is. Er werd evenwel genuanceerd dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 objectief is verbeterd en dat er zich geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer hebben voorgedaan. Verwerende partij baseerde zich daartoe op de zeer uitgebreide, objectieve landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en zich onder meer toespitst op de gemeente Mitrovica, waar verzoekende partijen bij het uitbreken van de oorlog in 1999 woonden (stuk 22, landeninformatie). Geheel in lijn met de door de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen uitgevaardigde *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* van 9 november 2009 werd in de bestreden beslissingen dan ook geponeerd dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo op basis van hun *“individuele intrinsieke merites”* moeten worden beoordeeld. Het louter behoren tot een bepaalde

etnische minderheid – *in casu* de Roma – volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te doen gelden.

Wat betreft de specifieke feiten die volgens verzoekende partijen aanleiding gaven tot het ontstaan van hun vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, constateerde verwerende partij terecht dat deze zich in een woelig oorlogsverleden situeerden, ondertussen meer dan tien jaar geleden, en dat deze – gelet op de hierboven omschreven sterk verbeterde toestand – niet langer als actueel kunnen worden beschouwd. Verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift tot het verwijzen naar voormelde algemene rapporten, waaronder enkele verslagen van organen van de Verenigde Naties die gewag maken van mogelijke discriminaties voor de Roma-gemeenschap in Kosovo, maar gaan hiermee voorbij aan de vaststelling dat, gelet op het sterk verbeterde klimaat, de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen in zijn rapport van 9 november 2009 primordiaal het standpunt hanteerde dat elke asielaanvraag uit Kosovo, inclusief die van de Roma, individueel dient te worden behandeld. Een referentie aan hetgeen verzoekende partijen in een ver oorlogsverleden zouden hebben gemaakt, gecombineerd met een vage verwijzing naar het bestaan van discriminatiepraktijken jegens Roma in Kosovo, volstaat derhalve niet om aan te tonen dat zij actueel in Kosovo een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen.

Waar verzoekende partijen nog opmerken niet over een “vaste stek” te beschikken nu hun huis in Mitrovica door Albanezen bewoond zou zijn, merkt de Raad op dat motieven van economische aard geen uitstaans hebben met de vluchtelingenrechtelijke criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dat voorziet in een gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging van de asielzoeker. Bovendien impliceert het feit dat de moeder, twee broers en drie zussen van eerste verzoekende partij – die eveneens door de oorlog uit hun woonst werden verdreven – nog steeds in het kamp in Leposavic verblijven dat dakloze Roma in Kosovo geenszins aan hun lot worden overgelaten, maar in de mate van het mogelijke worden opgevangen. Verzoekende partijen – die, zoals reeds gesteld, in hun verzoekschrift benadrukken eveneens in dat kamp te hebben verbleven, zij het niet in de meest ideale omstandigheden – kunnen zich derhalve, indien hun huis in Mitrovica werkelijk bewoond zou zijn door Albanezen, eventueel opnieuw in Leposavic aanmelden.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissingen kunnen dragen. De Raad herhaalt dat uit de motivering duidelijk blijkt dat verwerende partij zich bewust is van het feit dat – ondanks het sterk verbeterde klimaat – Kosovo nog niet volledig vrij is van interetnische problemen, hetgeen wordt bevestigd in de door verzoekende partijen bijgebrachte rapporten. Daarnaast stelde verwerende partij echter vast dat, indien dit nodig zou blijken, verzoekende partijen zich tot de in Kosovo aanwezige lokale en internationale instanties kunnen wenden die instaan voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift bij wijze van verweer uiterst beknopt dat zij menen niet te kunnen rekenen op de steun van de Kosovaarse autoriteiten, doch weerleggen met een dergelijke blote bewering niet de vaststelling van verwerende partij dat de geboden hulp als toereikend wordt beschouwd en tevens het vertrouwen in de Kosovaarse politie van onder meer de Roma over het algemeen goed is. Overigens stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij zich tijdens haar verhoor uitermate positief uitliet over de KFOR, één van de aangehaalde instanties: *“Als KFOR er niet was, destijds, misschien hadden ze ons toen vermoord. KFOR heeft ons gered. Heel de familie is gered door de KFOR”,* om kort nadien te verklaren *“Daar is geen bescherming. Dat iemand je kan beschermen, dat kan niet. Maar wel zolang dat er KFOR is.”* (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 22/03/2011, p. 18). De vaststelling dat verzoekende partijen, ingeval dit toch nodig zou zijn, zich kunnen richten tot de in Kosovo aanwezige organen teneinde een beroep te doen op nationale bescherming, blijft aldus onverminderd overeind.

Waar verzoekende partijen benadrukken dat de veiligheidssituatie in Kosovo allerminst stabiel is zoals blijkt uit geciteerde recente persberichten wijst de Raad erop dat deze mediaberichtgeving enkel gewag maakt van een gestegen spanning naar aanleiding van de overname van enkele grensposten tussen Kosovo en Servië door de Kosovaarse speciale politie. In dit kader, zo blijkt uit de door verzoekende partijen aangebrachte citaten, werden de KFOR-eenheden versterkt wat wijst op de blijvende mogelijkheid zich te kunnen beroepen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten.

2.2.4. Uit de vaststelling dat de situatie voor de RAE-gemeenschap in Kosovo sedert het einde van de Kosovaarse oorlog drastisch is gewijzigd en dat bij eventuele problemen een beroep kan worden gedaan op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten besluit verwerende partij terecht dat er in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3

van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van deze wet aanwezig is.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan dat er heden in Kosovo, meer dan tien jaar na het beëindigen van de Kosovaarse oorlog, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT